

Arrest

nr. 221 365 van 17 mei 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. PEETERS
Plantin & Moretuslei 141
2140 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 15 januari 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 15 januari 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Dit is de bestreden beslissing:

"INREISVERBOD

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : S(...), Y(...) A(...)

voornaam : A(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Jordanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.01.2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken op 15.01.2019 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*
- x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 15.10.2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 08.11.2012 werd bij beslissing van 06.09.2013 definitief geweigerd door de RVV. Betrokkene diende op 28.10.2013 een tweede asielaanvraag in welke op 13.11.2013 definitief werd geweigerd.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene kwam op 23.07.2012 via Italië het Schengengrondgebied binnen in het bezit van een visum type C geldig voort kort verblijf, afgegeven door de Franse Ambassade in Amman.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 08.11.2012 werd bij beslissing van 06.09.2013 definitief geweigerd door de RVV. Betrokkene diende op 28.10.2013 een tweede asielaanvraag in welke op 13.11.2013 definitief werd geweigerd.

Op 14.03.2013 deed betrokkene te Antwerpen een huwelijksaangifte met een man die in het bezit is van een verblijfskaart type B (M(...) B(...) M(...) M(...), geboren op 25.01.1945). Op 21.03.2013 weigerde de

stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen.

Op 26.06.2013 huwden betrokkene en de Dhr M(...) bij volmacht in Jordanië. Op 19.08.2015 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen dit huwelijk te erkennen na negatief advies van het Parket van Antwerpen nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte de wet te omzeilen en omdat was vastgesteld dat dit huwelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame relatie maar louter op het bekomen van een verblijfsrecht voor betrokkenen. Deze weigering vormt een contra indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt en op zich geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Tegen de weigering om het huwelijk te erkennen diende betrokkene beroep in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, hetgeen ongegrond werd verklaard bij vonnis van 28.06.2017. Beroep tegen dit arrest bij het Hof van beroep van Antwerpen werd op 24.04.2018 ongegrond verklaard.

Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij buiten Dhr M(...) geen andere familie heeft in België en wel nog een dochter heeft in Irak. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De aanvraag tot gezinsherenging met Dhr M(...) op basis van de artikel 10 en 12bis die betrokkene indiende op 10.04.2014, werd op 08.07.2014 afgesloten met een beslissing van niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing (bijlage 15ter) werd op 16.07.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat dat zij niet kan terugkeren naar haar land van oorsprong omdat zij bij haar man wil blijven en omdat zij problemen heeft met haar familie.. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in haar asielaanvragen van 08.11.2012 en van 28.10.2013. Uit het onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene werd gehoord 15.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn inreisverbod rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste haar werd betekend op 15.10.2013. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de stad Antwerpen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar. “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Met het oog op een goede rechtsbedeling worden de twee middelen gezamenlijk besproken.

In het eerste middel werpt verzoekster de schending op van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke

motivering van de bestuurshandelingen, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

In het tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De middelen luiden als volgt:

“EERSTE MIDDEL: Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt: (...). Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij .beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043) Het is derhalve; een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen, (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624) Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt: "Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, LP. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31) Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken, (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan na te gaan of het inreisverbod evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan. De gemachtigde van de Staatssecretaris legt met de bestreden beslissing aan verzoekster een inreisverbod op van drie jaar. Ter motivering hiervan wordt enerzijds verwezen naar art. 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, en wordt anderzijds gesteld dat verzoeker al eerder bevelen heeft gekregen waaraan zij nooit gevolg heeft gegeven. Deze motivering kan in voorliggend dossier echter niet volstaan in het licht van art. 74/11 van de Vreemdelingenwet en geeft bovendien geen blijk van een zorgvuldige beoordeling van het dossier van verzoekster. Waar het niet opvolgen van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten de gemachtigde van de Staatssecretaris in toepassing van voormelde wetsbepaling in de mogelijkheid stelt om een inreisverbod op te leggen, voorziet §2, tweede lid van. ditzelfde artikel dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen. Daarenboven voorziet artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De door de gemachtigde van de Staatssecretaris gegeven motivering houdt duidelijk geen rekening met alle relevante specifieke omstandigheden van het geval van verzoekster zoals voorgeschreven door art. 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, is derhalve kennelijk onredelijk en miskent de feitelijke elementen van dit dossier. Evenmin motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris waarom er inzake verzoekster geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden, alhoewel deze duidelijk aanwezig zijn en uit het dossier blijken. Dat uit de concrete elementen van het dossier wel degelijk blijkt dat verzoekster een duurzame relatie heeft met haar op legale wijze in het Rijk

verblijvende partner de Heer M(...), met wie tevens volgens de Jordaanse wet gehuwd is. Dat de Belgische autoriteiten de verblijfplaats van verzoekster kenden welke tevens het adres van inschrijving en effectieve verblijfplaats van de Heer M(...) is. Dat waar het laatste bevel om het grondgebied te verlaten dateert uit 2013, dient gesteld dat gedurende meer dan vijf jaar de aanwezigheid van verzoekster op het Belgisch grondgebied werd gedoogd, zodat zij op heden in de bestreden beslissing bezwaarlijk 'hardnekkigheid' kan worden verweten.

TWEEDE MIDDEL: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 4 november 1950; Verzoekster meent eveneens dat dé bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 8 EVRM, nu het feit dat haar een inreisverbod voor drie jaar wordt opgelegd meteen ook op noodzakelijke wijze betekent dat hij niet langer kan samenblijven met haar levenspartner. Artikel 8 van het EVRM waarborgt eenieder de eerbiediging van zijn recht op privé-, familie- en gezinsleven. De uitzonderingen hierop dienen beperkend te worden geïnterpreteerd. Eén en ander is relevant in het dossier van verzoekster, nu er immers in casu geen ernstige betwisting kan zijn over het feit dat verzoekster op heden met haar partner samenwoont en met hem op stabiele wijze een effectief gezin vormt. Verzoekster een inreisverbod van drie jaar opleggen komt derhalve neer op een ongeoorloofde inmenging van het openbaar gezag in het beschermde familie- en gezinsleven Van verzoekster, aangezien geenszins elementen voorhanden zijn om te stellen dat deze inmenging nodig is in het openbaar belang van het land. Luidens de bepalingen van dit artikel zelf is dergelijke overheidsinmenging immers enkel mogelijk indien bij de wet voorzien en in een democratische samenleving nodig in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Op geen enkele wijze toont de bestreden beslissing aan of wordt aannemelijk gemaakt dat het opleggen van een inreisverbod aan verzoekster nodig is om één van de in artikel 8.2 EVRM opgesomde redenen. Derhalve betekent dit een inbreuk op artikel 8 EVRM, welk in de Belgische rechtsorde rechtstreekse werking heeft en voorrang geniet op Belgische wettelijk bepalingen die ermee onverenigbaar zouden zijn. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet, verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Van een schending van het evenredigheidsbeginsel kan slechts sprake zijn wanneer een beslissing berust op feitelijk juiste en op zich rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 29 januari 2015, nr. 230.023).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van ‘s lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.3. Verzoekster stelt dat er, zoals artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft, geen rekening is gehouden met haar relevante specifieke elementen, meer bepaald de duurzame relatie die zij heeft met de heer M., met wie zij volgens de Jordaanse wet is gehuwd. Zij stelt dat het gaat om een ongeoorloofde inmenging.

Omtrent de relatie met de heer M. stelt de bestreden beslissing het volgende: *“Op 14.03.2013 deed betrokkene te Antwerpen een huwelijksaangifte met een man die in het bezit is van een verblijfskaart type B (M(...) B(...) M(...) M(...), geboren op 25.01.1945). Op 21.03.2013 weigerde de stad Antwerpen het voorgenomen huwelijk te voltrekken, na negatief advies van het parket van Antwerpen. Op 26.06.2013 huwden betrokkene en de Dhr M(...) bij volmacht in Jordanië. Op 19.08.2015 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen dit huwelijk te erkennen na negatief advies van het Parket van Antwerpen nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte de wet te omzeilen en omdat was vastgesteld dat dit huwelijk niet gericht was op het tot stand brengen van een duurzame relatie maar louter op het bekomen van een verblijfsrecht voor betrokkenen. Deze weigering vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt en op zich geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Tegen de weigering om het huwelijk te erkennen diende betrokkene beroep in bij de Rechtbank van Eerste Aanleg, hetgeen ongegrond werd verklaard bij vonnis van 28.06.2017. Beroep tegen dit arrest bij het Hof van beroep van Antwerpen werd op 24.04.2018 ongegrond verklaard. Betrokkene werd gehoord op 15.01.2019 door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken en verklaart dat zij buiten Dhr M(...) geen andere familie heeft in België en wel nog een dochter heeft in Irak. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. De aanvraag tot gezinshereniging met Dhr M(...) op basis van de artikel 10 en 12bis die betrokkene indiende op 10.04.2014, werd op 08.07.2014 afgesloten met een beslissing van niet-ontvankelijkheid. Deze beslissing (bijlage 15ter) werd op 16.07.2014 aan betrokkene betekend.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening gehouden werd met alle elementen van het dossier. Er wordt gemotiveerd omtrent het niet naleven van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, er wordt verwezen naar de afgewezen asielaanvragen, naar de weigering van de huwelijksaangifte van 21 maart 2013 door de stad Antwerpen, naar de huwelijksvoltrekking bij volmacht in Jordanië met de heer M., naar de weigering tot erkenning van dit huwelijk op 19 augustus 2015 en de ongegrondverklaringen door zowel de Rechtbank van Eerste Aanleg als het Hof van Beroep van Antwerpen van de door verzoekster hiertegen ingestelde beroepen. Er werd verder rekening gehouden met verzoeksters verklaringen tijdens het gehoor op 15 januari 2019 en een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd onderzocht. In de beslissing wordt dus gemotiveerd dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen

van een inreisverbod van minder dan drie jaar. Verzoekster toont het tegendeel niet aan en toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben miskent bij het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat haar huwelijk met de heer M. thans erkend zou zijn door de verwerende partij en zij hieruit rechten zou kunnen putten. Zij kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zij een “effectief gezin” vormt met de heer M. in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoeksters voorgehouden feitelijk gezinsleven werd in België ontwikkeld op het ogenblik dat zij zich bewust was of diende te zijn van haar illegale verblijfsstatus en niet anders kon dan zich ervan bewust te zijn dat het voortbestaan van dit voorgehouden feitelijk gezinsleven in het Rijk precair was. Door zich te nestelen in illegaal verblijf tracht zij de Belgische staat voor een “fait accompli” (vertaling: voldongen feit) te stellen, omstandigheden in welke het EHRM vaststaand oordeelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden kan optreden (EHRM, Nunez v. Norway, 28 juni 2011, n° 55597/09, §70; EHRM, Butt v. Norway, 4 december 2012, n° 47017/09, §82).

Verzoekster toont niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezins- en privéleven in het land van herkomst of elders te leiden. De bestreden beslissing heeft als dusdanig slechts een tijdelijke scheiding tot gevolg. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoot het voorgehouden gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aangetoond.

Waar zij stelt dat zij sinds 2013 gedoogd werd op het Belgische grondgebied, aangezien het laatste bevel om het grondgebied te verlaten dateert van die datum, stelt de Raad dat het feit dat er meer dan vijf jaar zijn verstreken verzoekster geen recht geeft op verblijf en dit niets afdoet aan het feit dat zij het voorgaande bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd, wat zij niet betwist.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kennis heeft van de feitelijke en juridische motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, waardoor voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Waar zij die motieven inhoudelijk aanvecht en de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, brengt verzoekster geen concrete elementen aan ter weerlegging van die motieven en toont zij niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht. Er is geen kennelijke wanverhouding aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat het redelijkheidsbeginsel geschonden wordt.

Het eerste en het tweede middel kunnen niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC